

[Karl M. Andersen.]

byrd ved ejerskifte blevet kapitaliseret til højere ejendomspriser og blevet til gæld for ungdommen. Jo dygtigere det ene slægtled har været, des mere forgældet er det næste blevet.

Denne udvikling er nu nået så vidt, at adgangen til selvstændig bedrift i landbruget kun er åben for den landbougdom, der er født i kapitalstærke familier. Skal denne udvikling fortsættes længe endnu, går selvejet tabt for dansk landbrug, og landbougdommens muligheder indskrænkes til stillinger som bestyrere eller forpagtere.

Og hvordan ser det ud for ungdommen i vore byer? Jeg er fuldstændig enig med det ærede medlem hr. Kjærhøi i, at bolig-situationen er et af vort samfunds alvorligste problemer. Staten støtter boligbyggeriet med billige lån, men ungdommen har ikke råd til at bo i de huse, der bygges.

Før 1940 var der overflod af gode, billige lejligheder i vore byer, bygget på privat initiativ. Siden har man gennemført en huslejelovgivning, der har vist sig at være til stor fordel for dem, der havde lejlighed, men som samtidig helt har taget interessen for boligbyggeriet fra det private initiativ. Resultatet af denne lovgivning er blevet en fordel for de gamle lejere, men bolignød for ungdommen i byerne, og den har skabt et uløseligt problem med hensyn til udligning af forskellen mellem huslejen i gamle og ny ejendomme. Jeg tror ikke, dette problem bliver løst, før det private initiativ atter bliver interesseret i boligbyggeriet. I al lovgivning bør man først og fremmest værne om ungdommens fremtidsmuligheder.

Retsforbundet er ofte blevet beskyldt for, at det ikke vil deltage i det, man kalder „dagens gerning“, at vi er virkelighedsfjerne drømmere. Jo, vi vil gerne deltage i dagens gerning, men vi vil ikke støtte en lovgivning, der kun bliver til fordel for dem, der har ejendomme eller bolig og virksomhed, og som bliver til gæld, bolignød og yderligere vanskeligheder for ungdommen. Vi er ikke blinde for tidens vanskeligheder, men vi ønsker disse vanskeligheder løst således, at det også bliver til gavn for ungdommen.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) henlede i fjor opmærksomheden på, at retsforbundets rigsdagsgruppe havde rekord i alder. Ja, flertallet af os er ældre mænd, men vi kender af erfaring de vanskeligheder, vor ungdom kæmper med. Vi har selv været ude for dem og må erkende, at de er ikke blevet mindre i vor tid. Vi har på vor krop følt følgerne af kortsynet

lovgivning. I lovgivningsarbejdet skal vi først og fremmest have ungdommen for øje og ikke alene gøre dagens gerning, men i langt højere grad arbejde på lang sigt.

Jeg ønsker derfor med disse bemærkninger at henlede den højtærede regerings og det høje tings opmærksomhed på vor ungdoms problemer og særlig på de vanskeligheder, den står overfor med hensyn til at stifte selvstændige hjem. Vi har en befolkningstilvækst på ca. 40 000 årlig. Vi må give plads for vore børn, vi må give ungdommen ligeret overfor fædrelandets jord og økonomisk ligeret:

„Her er sommervind nok, her er sæde-jord nok“.

Der står i denne tid en diskussion om, hvorvidt vi skal have 21 års eller 23 års valgret til alle politiske valg her i landet. Jeg vil i denne sag erklære mig som tilhænger af 21 års valgret, fordi jeg mener, at i den forløbne del af dette århundrede har de gamle tænkt for meget på sig selv og for lidt på ungdommen.

Fuglsang: Vi lever i en tid, da som bekendt vor efterhånden ikke helt unge rigsdag gang på gang overrasker ved en forbavsende livskraft og vitalitet. Der er ingen, der med rette kan sige, at det er i alle tilfælde, det parlamentariske liv hemmes af altfor mange og lange overvejelser angående følgerne af denne eller hin, ofte meget vigtige afgørelse. Nu kunne jeg nævne en lang række skæbnesvangre beslutninger af den art, som for kort tid siden blev jaget igennem i forbindelse med vor godkendelse af de to fascistiske stater, Grækenlands og Tyrkiets optagelse blandt vore allierede, men jeg vil i dag beskæftige mig med en helt anden ting.

Jeg tænker i øjeblikket på en anden afgørelse, som for efterhånden 1½ år siden blev gennemført i løbet af to dage, nemlig på den under daværende statsminister Hans Hedtoft gennemførte lov om landarbejdernes overenskomstforhold. Lovforslaget blev fremsat den 16. maj i fjor og blev stadfæstet to dage senere. På disse to dage enedes man dengang om at tvinge landarbejderne, vel nok i forvejen den dårligst stillede arbejdergruppe i vort land, til at arbejde under en overenskomst, som de selv med 5 254 mod 5 014 stemmer havde nægtet at godkende. Loven var faktisk ringere end det forkastede mæglingsforslag, idet selve mæglingsforslaget dog indeholdt en arbejdstidsforkortelse, omend denne var meget beskedent. Dette lovforslag gik hurtigt og smertefrit gennem rigsdagen — mindre smertefrit